

Nažalost besmisao je više govoriti o tako eklatantnom promašaju, a optužba je prevelika i preozbiljna i ja joj nisam dorastao. Dosta je više i naših znanstvenih obrazlaganja. Učinimo konkretne stvari. Zato je, međutim, potrebna borba, a neka ostane onaj koji će se spremati na borbu i mnogo toga žrtvovati za svoje ideale, ako ih ima. Možda to i jest patetično, ali ništa zato; i najiskrenija izjava ljubavi uvijek zvuči patetično, a u svojoj je intimi nježna, ali snažna i hrabra. Ako imamo ljubavi, ne stidimo se njezina prizvuka i ustrajmo u istini, snazi i hrabrosti dokle god možemo.

Rekli bismo na kraju, da će tek povijest pokazati sav ovaj problem u pravom svjetlu, samo hoćemo li se još prisjećati povijesti nakon takvih razaranja.

Ivo Maroević

ANALIZA PROJEKTA INTERPOLACIJE NA JUGOISTOČNOM UGLU GRADECA

Želja za gradnjom i prostornim definiranjem jugoistočnog ugla zagrebačkoga Gradeca nije novost niti pomodno htijenje skorojevića naše generacije koji bi htjeli nauditi sačuvanom povijesnom tkivu hrvatske metropole. U kutu južne promenade, između negdašnjeg isusovačkog samostana i gimnazije, ova je lokacija nakon što je izgubila svoju fortifikacijsku ulogu, ostala neinteresantna onim generacijama koje su srednjovjekovni Gradec pretvarale u barokni, zatvarajući mu bedeme gradnjom palača i samostana ili njihovim sukcesivnim povisivanjem i otvarali mu promenade. I tako je na uglu južne fronte, koju je 19. stoljeća povisilo, osnažilo, oslobodilo fortifikacijskih značajki i otvorilo promenadi puka, a 20. uglavnom devastiralo rušenjem i neodržavanjem i dijela istočne fronte koja se od Kamenitih vrata spuštala prema neuglednom zaključku krila jezuitskog samostana, ostao prazan prostor omeđen bedemima, vidljivim tu i tamo s vanjske strane. Naša je polovica stoljeća započela s konkretnim idejama o definiranju toga ugla. Čak je 50-tih godina bio raspisan natječaj o uređenju 5 trgova i podijeljene su nagrade. Sva su rješenja nešto diskretno gradila na tom mjestu, definirala su prostor, a maksimalno valorizirala poglede na Donji Zagreb i Kaptol. Ideja prof. M. Kauzlarica o kavani, s trijemom između crkve i gimnazije, bila je smatrana optimalnom.

Tada je 1980. god. u okviru adaptacije zgrade bivšeg jezuitskog samostana u muzejski prostor izrađen program za gradnju, revitalizaciju i restituciju dijela bedema na spomenutom uglu, gdje je uz ostalo predloženo novo rješenje jugoistočnog ugla Gradeca, s upravnom zgradom muzejskog prostora i nizom ugostiteljsko-trgovinskih sadržaja na otvorenom prostoru. Projekte je na temelju programa izradio Igor Emili, poznati hrvatski suvremeni arhitekt iz Rijeke, poznat po izuzetnom senzibilitetu i specifičnom oblikovanju svoje arhitekture. Nakon dugih peripetija on je dovršio i arhitektonski oblikovao unutrašnjost i vanjske prostore muzejskog prostora u isusovačkom samostanu i u tom kontekstu nastavio razmišljati o prostoru na jugoistočnom uglu. Tu se priklonio koncepciji moderne gradnje bez oponašanja postojećeg, za koje misli da nije definirano do te mjere da bi ga se moglo oponašati, želeći reći da je naše vrijeme s takvom intervencijom svjesno sebe i dovoljno civilizirano da time ne ugrozi postojeće vrijednosti Gradeca, već da im iskaže dužno poštovanje i da ih uključi u ravnopravan i aktivan suvremeni život (dio obrazloženja iz žalbe na rješenje Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Zagrebu).

Reakcija nadležnog Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Zagrebu i Komisije Republičkog zavoda za zaštitu spomenika kulture za davanje stručnih mišljenja na žalbe u drugostepenom postupku zaštite spomenika kulture bila je apriorno odbacivanje predložene ideje, a time vjerojatno i koncepcije i to do te mjere apriorno da se u dokumentima čak niti ne upotrebljavaju argumenti iz analize lokacije i projekta, već su stanovišta aksiomatična — odbacivanje bez dokaznog postupka. Nasuprot tome Republički komitet za prosvjetu, kulturu, fizičku i tehničku kulturu poništava rješenje Regionalnog zavoda, ne uvažava mišljenje Komisije Republičkog zavoda i izdaje dozvolu za gradnju projektiranih objekata, prihvaćajući sve ocjene o vrijednosti Gradeca, o osjetljivosti intervencije i o potrebi maksimalno kvalitetnog pristupa rješenju ovog prostornog problema, ali zastupajući mišljenje da se ovdje može primijeniti koncepcija autora projekta koja ide za afirmiranjem modernog izraza našeg vremena. S obzirom na to da nijedno mišljenje nije osporavalo mogućnost gradnje na tom mjestu, radilo se zapravo o prihvaćanju ili odbijanju predložene koncepcije i ocjeni je li ona doprinos ili udarac kulturno povijesnoj i ambijentalnoj vrijednosti Gradeca. Republički komitet je na temelju mišljenja grupe istaknutih stručnjaka i kulturnih radnika ocijenio da će predloženi projekt »pridonijeti još većem isticanju spomeničkih vrijednosti Gornjeg grada« i da predstavlja »izvanredan kreativan pristup autora« projekta revitalizaciji ove spomeničke cjeline, dok Komisija Republičkog zavoda smatra »da projekt nema takvu razinu da bi se mogla žrtvovati kulturno povijesna i ambijentalna vrijednost kakvu predstavlja historijska jezgra grada Zagreba«.

Dakle, imamo iste polazne pozicije, na isti način deklariranu brigu za prostorne i povijesne vrijednosti Gradeca, jedan projekt i dijametralno suprotna mišljenja. U pitanju je očito koncepcija pristupa i napokon predloženo rješenje. Sporni su vjerojatno i neki elementi valorizacije, jer se barata velikim i općenitim izrazima, a ne zalazi se u analizu koja bi pokazala stvarne i današnje vrijednosti južne i istočne fronte Gradeca, pa stoga mišljenja za predloženo rješenje i protiv njega često zvuče verbalno. No nedvojbeno je činjenica da su lice i visinski gabariti južne fronte rezultat intervencija 19. i 20. st. na srednjovjekovno određenom rubu grada, sa tu i tamo sačuvanim, negdje i jedva prepoznatljivim elementima strukture i oblikovanja srednjega vijeka. Istočna je fronta, barem u ovom dijelu vremenski nešto više pomaknuta unazad.

Sto je dakle Igor Emili predložio u okviru koncepcije modernog i kreativnog pristupa koju je eksplicite naglasio i koju nudi kao rješenje koje će pridonijeti revitalizaciji barem ovog dijela Gornjeg grada.

Očito je da se on volumenima svoje arhitekture želio podrediti postojećoj gradnji. Drugim riječima, u prostornom smislu nije želio masom svoje arhitekture dovršavati južnu niti istočnu frontu Gradeca. Želio se okrenuti samom praznom prostoru, bez suvišnog jakog akcenta volumenom nove zgrade. Time je na neki način slijedio ideje ranijih rješenja. Za uzvrat je naglasio inverzni prostor novostvorenog dvorišta, u razini Strossmayerova šetališta u koji se ulazi kroz perforirani bedem. On naglašava prazninu iskapanog novog dvorišta, koja je zatvorena u sebe, bez vizualne komunikacije s okolicom. Tek kad se uspne na bedem počinju doživljajati kontakta s Donjim gradom i Kaptolom. Dvorište sa svojim trgovinskim i ostalim revitalizirajućim sadržajima ostaje introvertirano, uvlači život, ali ne remeti ritam Gornjeg grada.

Vratimo se projektiranim zgradama. Upravna zgrada muzeja, prislonjena uz istočni zabatni zid gimnazije, praktički zatvara taj goli i nedefinirani zid, a svojom se veličinom doima više kao aneks, dodatak postojećem volumenu, nego kao novi prostorni volumen. Ona je niža, nešto izvan građevne linije i tlocrtno nepravilna, tako da i krovne plohe imaju neuobičajenu kosinu. Naslanja se, ali se ne veže na postojeću arhitekturu, a kako se volumenom i oblikom distancira od bedema iznad kojega izrasta i konzolno se nad njega nadvija, nije neobično da se je Igor Emili odlučio, u skladu s izabranom načelnom koncepcijom, uputiti u istraživanje onih materijala i oblika, s pomoću kojih će svoje

*Zagreb, Jugoistočni dio Gradeca — bakrorez iz 1822.
godine (detalj)*

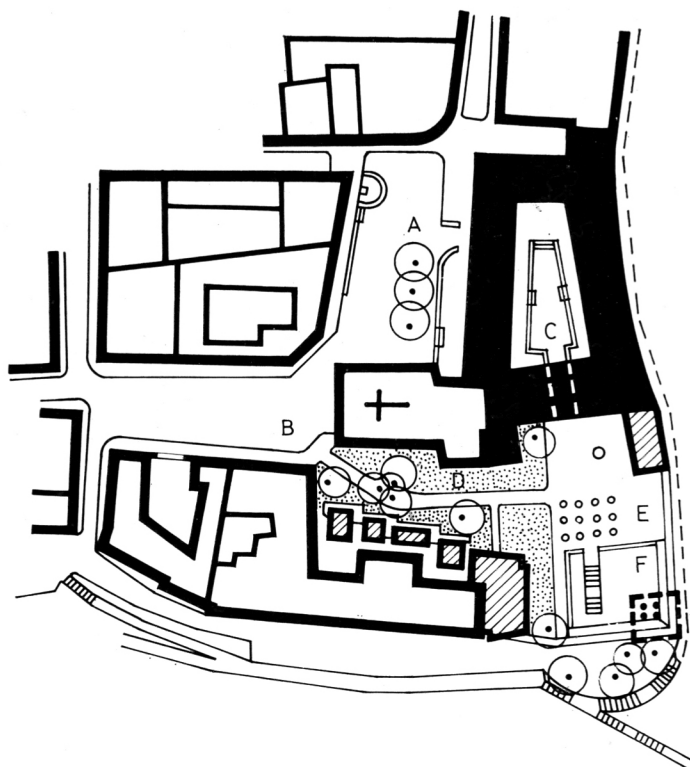
*Zagreb, Jugoistočni dio Gradeca — stanje prije suvremenih
interpolacija*

apsolutno suspregnuto i prostorno izrazito nenametljivo, možda i suviše podređeno rješenje oblikovati da bude u skladu s vlastitom poprilično definiranom autorskom fizionomijom, da izražava mogućnosti našeg vremena i da ne upadne u opasnost falsificiranog imitiranja neke prošle epohe. On je odabrao neuobičajenu oblogu i neobičajenu formu, koja nije nelogična, ako je sagledavamo u kontekstu cjelovitosti materijala i oblika. Za obložni materijal upotrebio je staklo, ali ne obično, reflektirajuće, prozirno ili neprozirno staklo, već grubo, umjetnički oblikovano (autor prof. R. Goldoni) lijevano staklo u pločama, koje će stvoriti jedan nenametljivi raster na pročelju, unutar kojega će se pojaviti otvori na mjestima gdje su potrebni. Odlučivši se za gromadno, kristalično oblikovanje i prenijevši identičnu oblogu i na krovšte, koje se ničim ne odvađa od zidova, Emili se odlučio za stanovito skulptorsko rješenje, kome se može staviti prigovor da već pomalo bježi iz arhitekture, a ono je u stvari nastavak »ekspresionističkih« stubišta, oblika i završetka koji su evidentni na Emilijevoj zgradi Jugobanke u Rijeci. Istim materijalom ulazi i u nove prostore dvorišta, a njima oblaže i malu zgradu, u nastavku istočnog krila isusovačkog samostana, koja je tamo egzistirala i ranije, kao neugledni aneks visoke arhitekture. Unoseći ovaj materijal i koncepciju ujednačavanja oblika s materijalom, on praktički interpolira u prostor jugoistočnog ugla Gradeca jednu novu materijalnu i kolorističku gamu mutnog, grubog, obojenog nereflektirajućeg stakla na betonu, uz dovoljno mašte najbližu karakteru bedema jedne daleke fortifikacije, koja je do nas došla u tragovima, a izgubila je svoj prvotni životni zadatak.

U tom kontekstu Emili u te betonske, mutnim i grubim staklom obložene kristalne forme unosi nešto bakrenih horizontalnih ili vertikalnih linija, kojima tu i tamo definira neke dilatacije — potrebna odvajanja, arhitekturu pročelja. Shvatimo li ovako koncipiranu arhitekturu kao poniranje u čitav ovaj prostor, kao dio skulpture ili odlomljenog kristala koji je sakrio goli zabatni zid Gimnazije, iako se introvertirano, krajnje nekomunikativno, ali ipak čvrsto vezao uz prazninu iskopanog, bedemom zaklonjenog prostora novog dvorišta, tada su veze nove s postojećom arhitekturom praktički nepotrebne. Prozori na novoj zgradi dio su kristalnog rastera i praktički su neusporedivi s prozorskim osima ili razinama podova na pročelju gimnazije. Vijenci na pročelju gimnazije nemaju potrebe da se vežu na glatki, izdvojeni zid — krov. Kontakti su, ovakvi kakvi su, jedini mogućí.

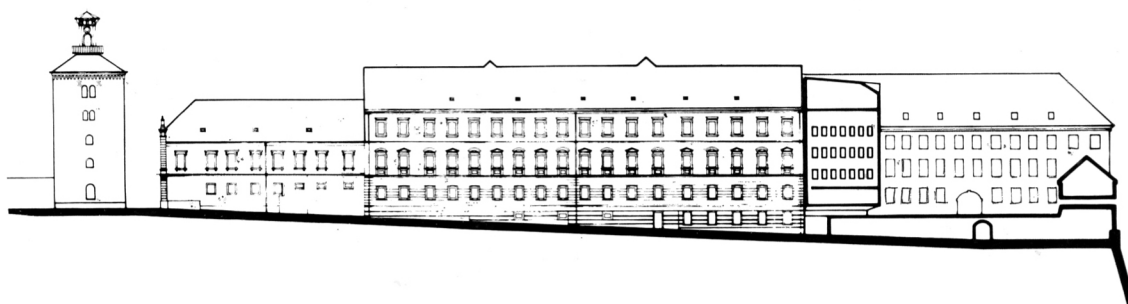
Ja sam pokušao interpretirati koncepciju i projektnu viziju Igora Emilija, na temelju projektne dokumentacije koja mi je bila na raspolaganju. Ne ulazim u ocjenu je li to dobro rješenje za ovu lokaciju ili nije. To će se iskristalizirati kroz raspravu. No moram reći da, nakon svega što sam proučio, Igor Emili sa svojim senzibilitetom i sa svojom autorskom fizionomijom nije mogao doći do nekog bitno drugačijeg rezultata. U ovom se projektu osjeća njegov kreativni i projektantski način razmišljanja za koji treba reći da je apsolutno uzimao u obzir sve one vrijednosti prostora, koje su bile dostupne i koje je spoznao. U tome mu nažalost nitko nije mogao pomoći, jer je svaka interpolaci-

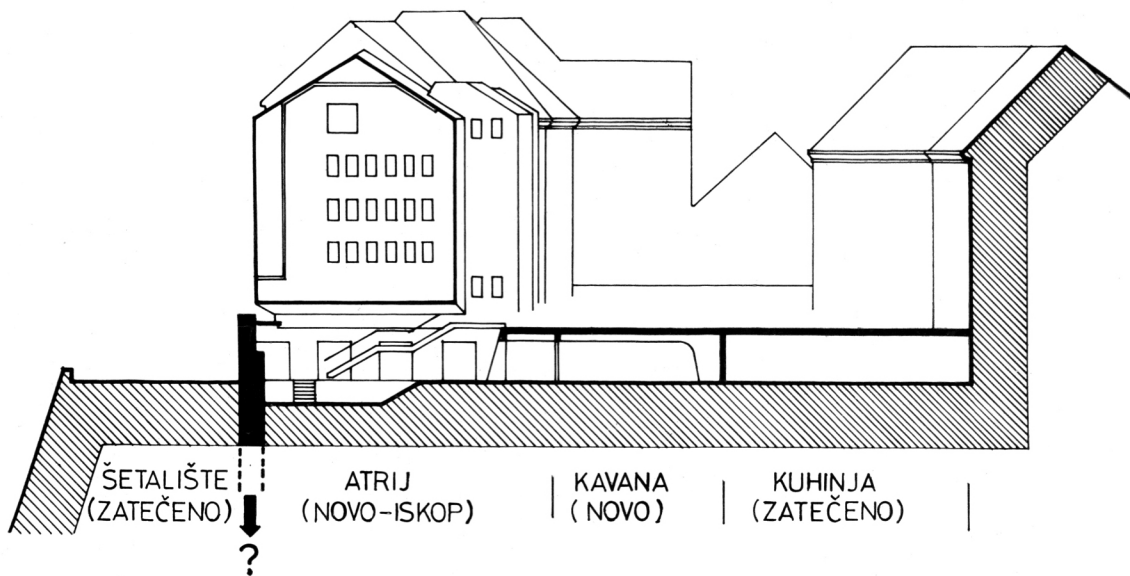

Zagreb, Jugoistočni dio Gradeca

Situacija: Koso šrafirani su novo projektirani objekti; crnim ispunjena je zgrada negdašnjeg isusovačkog samostana; križem je označena crkva sv. Katarine; E = terasa; F = dvorište. Projektant: Igor Emili

Zagreb, Južna strana Gradeca istočno od Lotršćaka — Pogled (tamnije iscrtni interpolirani objekti). Projektant: Igor Emili

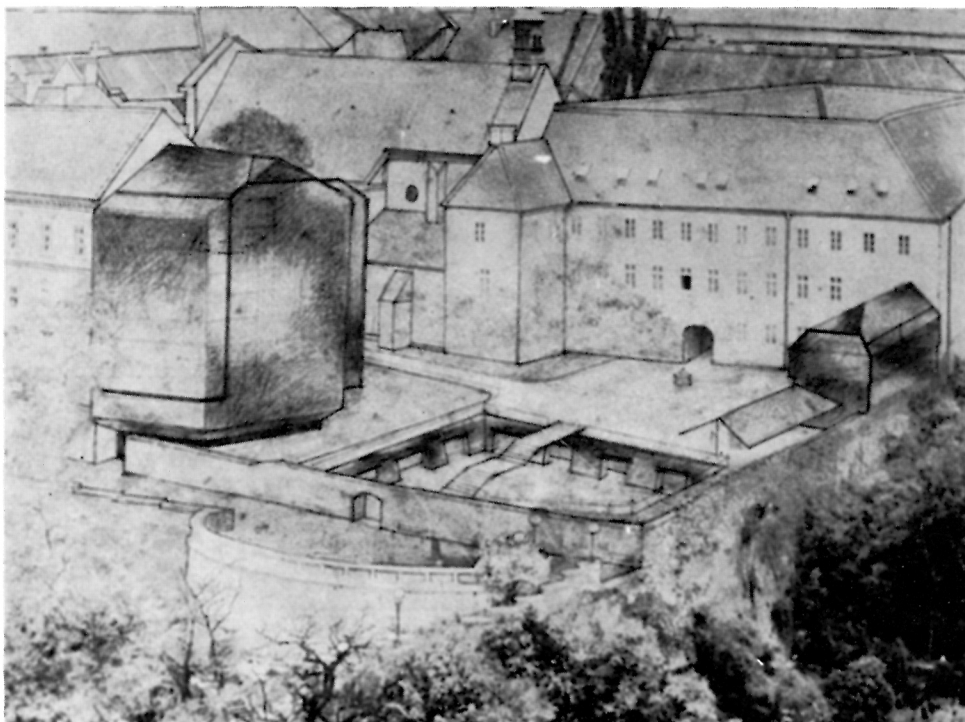
Zagreb, Jugoistočni ugao Gradeca. Presjek kroz atrij (dvoriste) i terasu, s pogledom na istočno pročelje interpolirane zgrade. Projektant: Igor Emili

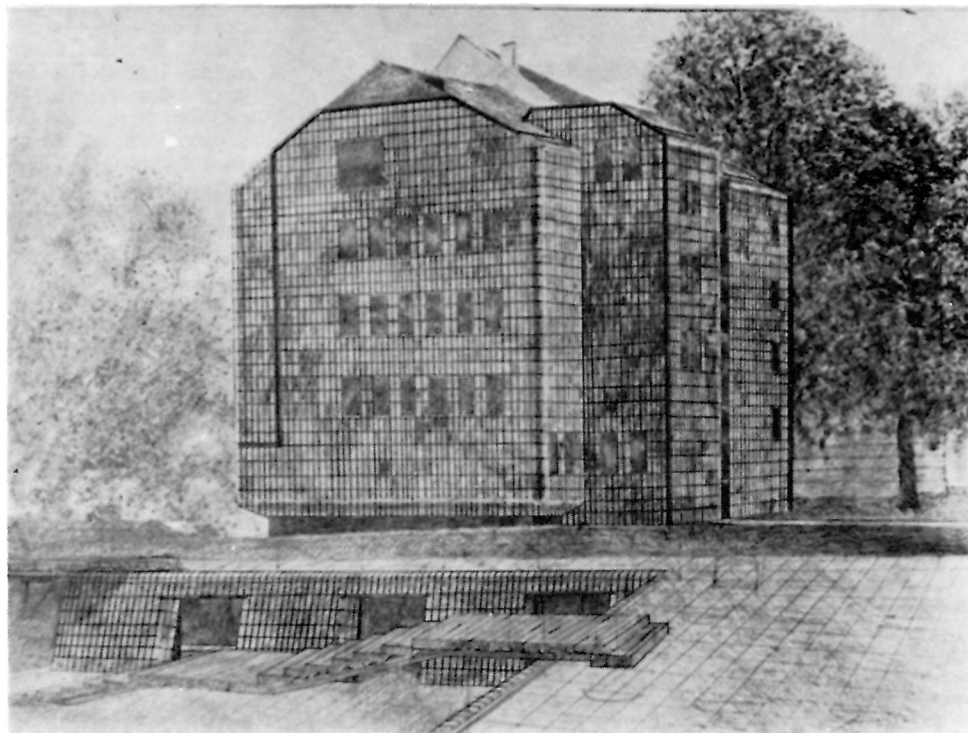
ja, pa i ova, kreativan čin, u kojemu se autor — projektant sučeljava s prostorom, dakle on i prostor i sve one vrijednosti i ograničenja koja taj konkretni prostor u sebi nosi i veličina se arhitekta vidi upravo u tome koliko je bio kadar spoznati vrijednost onog u što svojim djelom ulazi.

S teorijskog aspekta gledano, taj prostor dopušta pristup i koncepciju koju je slijedio Igor Emili, upravo zato što na valorizacija ne upućuje prema faksimilu, a još manje prema

prilagođavanju nekom stilskom izrazu od kojih bi jedino stilski izraz historicizma 19. st. bio adekvatan okolici. Prema tome preostaje nam prilagođavanje postojećim prostornim odrednicama i gabaritima, uz naglašavanje vlastitosti vremena u kojemu djelo stvaramo, što je Emili pokušao materijalizirati svojim projektom, dok metoda kontrasta ne dolazi u obzir, a nju Emili nije primijenio, pa s time nije ni ušao u problematična nastojanja da se nametne i izdigne iznad razine cjeline Gornjega grada.

Zagreb, jugoistočni ugao Gradeca. Projekt interpolirane zgrade: perspektiva — odnos volumena. Projektant: Igor Emili, suradnja: Raoul Goldoni

Zagreb, jugoistočni ugao Gradeca. Projekt interpolirane zgrade: perspektiva istočnog pročelja — analiza rastera. Projektant: Igor Emili.

Isto: perspektiva — detaljiranje strukture otvora

